

ע"פ 4726/16 - אחמד וני, מוחמד תפאל נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 4726/16

לפני:

כבוד השופט י' דנציגר
כבוד השופט א' שהם
כבוד השופט מ' מזוז

המערערים:

1. אחמד וני
2. מוחמד תפאל

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי חיפה מיום
19.04.2016 בת"פ 26380-05-15 שניתן על ידי כבוד
סגן הנשיא י' כהן

תאריך הישיבה:

י"א בתמוז תשע"ז (5.7.17)

בשם המערער 1:

עו"ד אסף צברי

בשם המערער 2:

עו"ד דניאל כפיר

בשם המשיבה:

עו"ד עדי צימרמן

פסק-דין

השופט י' דנציגר:

1. המערערים הואשמו בעבירות של קשר לפשע, שוד בנסיבות מחמירות והונאה בכרטיס חיוב.

לפי כתב האישום המתוקן, במועד מסוים נסעו השניים ברכב - כשאין לאף אחד מהם רשיון נהיגה - כאשר אחד מהם נוהג ברכב והאחר יושב במושב הנוסע שלידו. במהלך הנסיעה הבחינו השניים במתלוננת, כשהיא הולכת עם שני קטינים, ואוחזת במכשיר טלפון נייד ובארנק. השניים קשרו קשר לשדוד ממנה את הארנק ואת הטלפון, עצרו בסמוך אליה, הנוסע יצא מהרכב והתנפל על המתלוננת מאחור, אחז בידה ועיקמה, ונטל ממנה את הארנק. יצוין כי לא עלה בידו לקחת את הטלפון שלה נוכח התנגדותה וקריאותיה לעזרה. אחד משני הקטינים ניסה לקחת את הארנק מידו של הנוסע, אולם האחרון היכה בו בראשו, והקטין נפל אל הקרקע. המתלוננת נבהלה, נפלה אל הקרקע ואיבדה את הכרתה לזמן קצר. הנוסע נכנס לרכב והשניים נמלטו מהמקום ברכב. בהמשך, נסעו השניים לקניון מסוים, ניגשו לכספומט וניסו למשוך ממנו כסף מזומן באמצעות כרטיס האשראי של המתלוננת אולם סורבו, שכן בינתיים הכרטיס דווח כגנוב.

2. בית המשפט המחוזי הרשיע את המערערים בעבירות המיוחסות להם, לאחר הליך הוכחות, תוך שעמד על הודאה שמסר המערער 2 במעשים במהלך הדיונים, אך מצא לנכון שלא לקבלה, משהגיע לכלל מסקנה כי ההודאה נמסרה אך מתוך כוונה לחלץ את המערער 1 מהמיוחס לו.

3. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם הענישה הראוי צריך לנוע בין 32 ל-42 חודשי מאסר בפועל, ולאחר ששקל את מכלול השיקולים הראויים ואיזן ביניהם, השית על כל אחד מהמערערים 40 חודשי מאסר בפועל ומאסר מותנה, והפעיל במצטבר עונש מאסר מותנה בר-הפעלה בן 12 חודשים, בהתייחס לכל אחד מהמערערים, כך שכל אחד מהם יירצה 52 חודשי מאסר בפועל.

4. באי כוח המערערים טענו כי מתחם הענישה שאותו קבע בית המשפט המחוזי מחמיר יתר על המידה, בהשוואה למקרים אחרים, שנסיבותיהם אף חמורות יותר.

המערער 1 הוסיף וטען כי האירוע לא כלל תכנון משמעותי מראש וכי חלקו בארוע היה פחות משל חברו, והלין על כך שבית המשפט קמא נמנע מלשלוח את מרשו לשירות המבחן לצורך עריכת תסקיר בעניינו, ולא התחשב בכך שגזר הדין גודע את סיכויי שיקומו בעתיד. עוד נטען כי בית המשפט קמא החמיר עימו בהפעילו את המאסר המותנה באופן מלא ובמצטבר.

המערער 2 טען כי בית המשפט קמא שגה בהחלטתו שלא לקבל את הודאתו במיוחס לו. כחברו אף הוא טען שהיה מקום לקבוע מתחם ענישה שונה בענינם של השניים, בין 18 ל-48 חודשי מאסר בפועל, וכי בכל המקרה לא היה מקום למקם את עונשו סמוך לרף העליון של מתחם הענישה שנקבע, אלא באמצע המתחם. בנוסף, בדומה לחברו, טען אף המערער 2 שלא היה מקום להפעיל את המאסר המותנה במצטבר במלואו, והוא הציע הפעלה של מחציתו בחופף כדי להותיר לו תקווה לשיקום.

5. המשיבה טוענת כי העונש שהושת על המערערים הינו עונש ראוי והולם, וסבורה כי אין באף אחת מטענות המערערים כדי להצדיק התערבות בו. המשיבה ביקשה להדגיש את עברם הפלילי המכביד של שני המערערים.

6. שני הצדדים הגישו לעיונו פסיקה בעבירות שוד, כשנסיבות כל אחד מהמקרים באסופת פסקי הדין וההכרעות בהם מתאימות, לשיטת כל אחד מהם, לשם התייחסות בית משפט זה וקבלת טיעוניהם.

7. לאחר ששמענו את טיעוני באי כוח הצדדים ועיינו בפסיקה שהונחה לפנינו, הגענו לכלל מסקנה כי דין ערעורם של שני המערערים להידחות.

הלכה היא כי ערכאת ערעור אינה גוזרת מחדש את דינו של נאשם, ואין היא מתערבת בעונש שהושת על ידי הערכאה הדיונית, אלא באותם מקרים שבהם סטתה הערכאה הדיונית בצורה משמעותית מרף הענישה המקובל בגזירה את דינו של נאשם.

במקרה דנן לא מצאנו מקום להתערב במתחם הענישה הראוי שנקבע על ידי בית המשפט המחוזי, ואף לא במיקום העונש במסגרתו.

בית המשפט המחוזי השית עונש הולם על המערערים, תוך מתן משקל לעברם הפלילי המכביד. בנוסף, החלטת בית המשפט קמא להפעיל את עונש המאסר המותנה בר הפעלה, במקרה של השניים, במצטבר ולא בחופף, נכונה אף היא. כידוע, הכלל הוא הפעלת עונש מאסר מותנה במצטבר והחריג הוא הפעלה בחופף. בהתחשב בעברם הפלילי המכביד של השניים, אין שום הצדקה להפעלה בחופף ולו גם של חלק מן המאסרים המותנים ברי ההפעלה.

הערעור נדחה איפוא.

ניתן היום, י"א בתמוז התשע"ז (5.7.2017).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט